

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๗/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๖๐/๒๕๕๑

วันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๕ ถึงมาตรา ๑๘๕ ขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๐ หรือไม่

ศาลจังหวัดตลิ่งชันส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายณรงค์เดช กมลภิรมย์) ในคดีแพ่งหมายเลขคำ
ที่ ๓๕๘๘/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๕๕๕๕/๒๕๕๑ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย
ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและ
เอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

บริษัทบัตรกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายณรงค์เดช กมลภิรมย์ จำเลย
เป็นคดีแพ่งต่อศาลจังหวัดตลิ่งชัน กรณีผิดสัญญาบัตรเครดิต โดยจำเลยเป็นหนี้บัตรเครดิตที่โจทก์
ออกให้ แต่ไม่ได้นำเงินเข้าบัญชีเพื่อชำระหนี้ หรือนำเข้าบัญชีแต่จำนวนน้อยไม่พอชำระหนี้ให้กับ
โจทก์ตามที่โจทก์แจ้งไป รวมยอดหนี้ถึงวันฟ้องเป็นเงิน จำนวน ๘๓,๐๕๓.๒๘ บาท

จำเลยยื่นคำให้การว่า คำฟ้องของโจทก์เป็นคำฟ้องที่เคลือบคลุม เนื่องจากโจทก์มิได้บรรยาย
โดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับ รวมทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา
เช่นว่านั้น กล่าวคือ โจทก์มิได้บรรยายคำฟ้องให้ชัดแจ้งว่า จำเลยได้นำบัตรเครดิตของโจทก์ไปชำระ
ค่าซื้อสินค้าและ/หรือค่าบริการอะไรบ้าง ณ สถานที่แห่งใดหรือกับผู้ใด และได้นำบัตรเครดิตดังกล่าว
ไปเบิกถอนเงินสดล่วงหน้าจากผู้ใด เมื่อใด เป็นเหตุให้จำเลยไม่สามารถให้การต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่และ

- ๒ -

จำเลยไม่เคยมีนิติสัมพันธ์ใด ๆ กับโจทก์ ไม่เคยนำบัตรเครดิตของโจทก์ไปใช้และไม่เคยได้รับใบแจ้งยอดการใช้จ่ายบัตรเครดิตจากโจทก์ หลังจากนั้น จำเลยยื่นคำคัดค้านและขอให้ศาลส่งคำโต้แย้งของจำเลยให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย โดยกล่าวอ้างว่า วิธีพิจารณาคดีมีโนสาเร่ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๕ ถึงมาตรา ๑๘๕ เป็นบทบัญญัติที่ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมและเอารัดเอาเปรียบในทางคดีแก่จำเลย มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมโดยแบ่งชั้นของจำเลยตามฐานะทางเศรษฐกิจ จำเลยในคดีที่มีทุนทรัพย์น้อยซึ่งเป็นลูกหนี้ส่วนใหญ่ของเจ้าหนี้สถาบันการเงินถูกเร่งรัดตัดสินคดีโดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริง จำเลยในคดีมีโนสาเร่ไม่มีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบระมัดระวังเท่ากับจำเลยในคดีสามัญปกติ ซึ่งก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมและความไม่เสมอภาคเท่าเทียมกันในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมตามสิทธิของจำเลยตามรัฐธรรมนูญ วิธีพิจารณาคดีมีโนสาเร่ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๕ ถึงมาตรา ๑๘๕ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลจังหวัดคลังชั้นเห็นว่า ยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับเรื่องนี้ จึงให้ส่งสำนวนพร้อมคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่า คำร้องนี้เป็นกรณีที่ศาลจังหวัดคลังชั้นส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย แม้คำโต้แย้งจะมีได้ระบุว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๕ ถึงมาตรา ๑๘๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีนี้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตราใด แต่เมื่อพิจารณาเนื้อหาคำโต้แย้งแล้วพอเข้าใจได้ว่าจำเลยโต้แย้งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๕ ถึงมาตรา ๑๘๕ ว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๐ หรือไม่ ซึ่งกรณีนี้ยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับบทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๗ (๑๓) ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

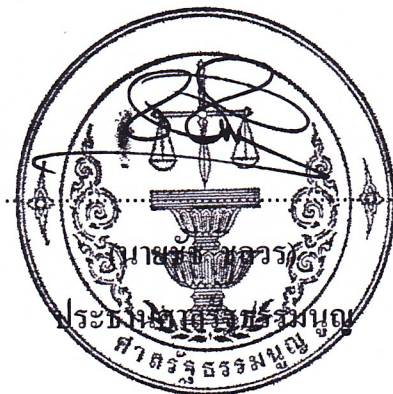

- ๓ -

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ได้แย้งว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ นั้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๕ ถึงมาตรา ๑๘๕ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีพิจารณาความในคดีแพ่งที่มีทุนทรัพย์ไม่มาก หรือคดีขับไล่ออกจากอสังหาริมทรัพย์ที่มีค่าเช่าหรืออาจให้เช่าได้ที่มีจำนวนไม่สูง อันถือว่าเป็นคดี민โนสาเร่ มีเหตุจำเป็นและสมควรที่จะต้องบัญญัติวิธีพิจารณาเป็นพิเศษแตกต่างจากคดีแพ่งสามัญทั่วไป เพื่อให้วิธีพิจารณาความในคดี민โนสาเร่เป็นไปด้วยความเรียบง่าย สะดวก รวดเร็ว และประหยัด โดยคู่ความไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายสูงเกินสมควร แต่ยังคงให้มีกระบวนการพิจารณาที่คุ้มครองและเป็นหลักประกันความยุติธรรมและให้ความเป็นธรรมแก่คู่ความทุกฝ่ายอย่างเหมาะสม เช่น ให้ศาลมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานมาสืบได้เองตามความเห็นสมควร หรือให้มีอำนาจซักถามพยานเกี่ยวกับข้อเท็จจริงใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับคดีแม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้าง เป็นต้น บทบัญญัตินี้เป็นบทบัญญัติที่ชอบด้วยหลักนิติธรรมและสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐด้านกฎหมายและการยุติธรรม ทั้งยังเป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป มิได้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม โดยรับรองสิทธิของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมไว้อย่างเหมาะสมแล้ว จึงไม่มีกรณีที่จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ หรือมาตราอื่นใด ดังนั้น คำโต้แย้งของจำเลยจึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคำร้อง

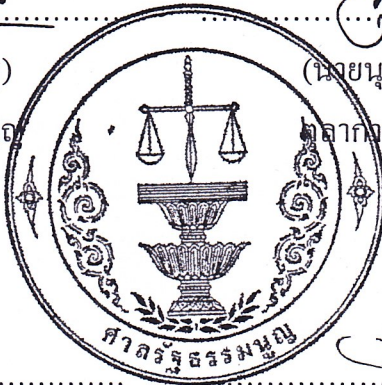
(คำสั่งที่ ๒๗/๒๕๕๔)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ